

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra AAGE OG ELSE - DØDEN -

Citation: Kidde, Harald: "Døden. - 1902", i Kidde, Harald: *Døden. - 1902*, 1902-03, s. 40.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-kidde01val-shoot-idm140638392679552.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Døden. - 1902

Så hændte det en høj, blå Vinterdag, at Tue var kommet ud at køre med sin Kane. Det var en stor, gul en med Sæde og Tjenerplads bagpå, med blanke, krumme Meder og Hampereb til at drage i. Han travede i jævnt Luntetrav hen ad den hvide, faste Landevej, Kanen skumplede og bumpede bag efter ham, hans Ånde stod ud i Luften som en Sølvdamp og pudrede hans lodne Kavaj; inde i den blå Baslik glødede hans Kinder, og Sneen klumpede sig om hans Pelsstøvler. Han travede og travede, til han pludselig standsede og så sig befippet tilbage - hvor var han dog kommet hen? Bag ved ham strakte sig den øde Landevej langs de tavse, bjærgfygrønne Skrænter med en lille, tynd Række Træer ud mod de dybe, hvide Enge - langt henne drejede den og forsvandt. Han så ned mod Engene. Flade og hvide lå de hen under den blå Himmel og tindrede i Solskinnet. Midt ude stod en Bro, som en sort Streg over den isblanke, slyngede Å. Hist og her på Snesletten lå der en ensom Gård med højt Tag mellem Pyramidepoppers rimgnistrende Koste, og langt ovre gik den anden Landevej med sine kuplede Træer og de blålige Banker bagved. Tue så og så, til hans Øjne blændedes, og grønne Pletter begyndte at danse for dem - så gjorde han skyndsomt om, han måtte hjem, han var kommet altfor langt ud, han måtte hjem til Moder. Han løb og løb, Slæden skumplede bag efter, der var så tyst under den høje Himmel, at ene Lyden af hans Færdsel larmede